

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus «Fejérmegyei Napló a vobis Institutam ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására «Fejérmegyei Napló» czim alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófnak, 1895. márczius 6-án.

Előfizetési árak:
 Egészévre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor.
 Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő:
BILKEI FERENCZ.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.
 Szerkesztőség és kiadóhivatal: Szent-István-tér 1.
 Egyes számok kaphatók: Rotter Izsák és Weisz Herman tőzsdéjében.

Samassa.

Az egri érsekről mindig úgy szoktak beszélni, mint a ki a néppárttal szemben a kormány álláspontját tartotta helyesnek. Mi ezt nem mernénk állítani, de azt tapasztaltuk, hogy Samassa József óriási tekintélyét sem egyházmegyéjében, sem egyebütt nem vetette latba arra nézve, hogy a néppárt zászlaját diadalra segítse.

Távol áll tőlünk, hogy csak azt tartjuk hithű katolikus embernek, a ki a néppárt elvei mellett korteskedik. Lehetnek a néppárt programjában oly pontok, a melyek nem mindenkit elégitenek ki — ott a 48 és 67 közötti különbség — de annyi bizonyos és ezt mindig hangoztatandónak tartjuk, hogy Magyarország jelenlegi politikai pártjai között a néppárton kívül egy sincs olyan, a mely program-pontjaiban biztosítana bennünket arról, hogy a kereszténység, speciáliter a katolikus egyház alapelveit sérteni nem fogja.

Samassa érseket liberális lapjaink mindig a néppárt ellenségének tartották s ime most, hogy legutóbbi pástorlevelét kiadta, mindenünnen megindult ellene a támadás, a vádaskodás, a gyalázás, vádjaik közé tartozik a dicséret, hogy a néppárt elvi álláspontjára helyezkedett.

Mi nem mondjuk, hogy Samassa érsek a liberalizmus híve volt és nem állítjuk, hogy ezután a néppártot fogja szavának tekintélyének és befolyásának súlyával

támogatni. Mi Samassa érsek levelében csak az idők jelét látjuk, azt, hogy cselekednünk kell, hogy minden keresztény embernek — akár katolikus, akár protestáns, legyen — ha hí hitéhez, számolnia kell azzal, hogy a kereszténység védőinek, avagy támadóinak csapatát fogja-e szaporítani. Mert az tény, azt elvitatni nem lehet, hogy elérkezett az idő, melyben két irány küzd egymással: a kereszténység és a kereszténység ellenségei. Az állam, a mely arra van hivatva, hogy az emberiség földi boldogulásáról gondoskodjék, mindenhatóan tartja magát, betör és uralkodni akar azon a téren, a mely a lelkeké, a melyről nem neki, hanem az örök Istennek tartozunk számot adni egykor. Vele tart elvtársainak és érdekszövetségeseinek egész csapata. Szabadságot kiabálnak, de csak az lehet szabad, a ki az ő elveiknek szövetségese, a ki említett óhajait respektálni nem akarja, annak szemei közé vágják az ultramontanizmus, a jesusitizmus vadját. Azok feltorgatók, az állam elvadult ellenségei.

Sajnos, hogy eléggé szomorú tapasztalatokat kellett már szereztünk ebben a tekintetben.

Itt hangzik aztán a böles főpásztor szózata: Senki két urnak nem szolgálhat... tehát elengedhetlenül szükséges, hogy az egyház tanainak megvédelmezését, a nyilvános élet minden terén, az ország alkotmánya által nyújtott eszközök és módok

felhasználásával közös akarral, vállaltva kell végrehajtani A katolikusok egyetértő, megbonthatatlan összetartására soha sem volt akkora szükség, mint ma.

Nem mi mondjuk ezt, — a kiket hecczkaplánoknak szoktak onnan tulról nevezni — hanem a böles, úszfürti tudós. Tanulhatnak tőle nemcsak a világiak, de sokan a papok is, a kik hanyagságukkal, nemtörődomséggel fejünkre hagyják nőni a veszedelmet. Az igaz, — tapasztaljuk — a kényelmes semmittevés, a caelekvőknek lekritizálása, a harcolóknak kigonyolása könnyebb mesterség, mint guny, mellőztetést, üldözést szenvedni az igazságért, de a ki a semmittevés karjai között nyugodtan ringatózik, beláthatja azt, hogy csak az ellenség malmára hajtja a vizet. Azok onnan tulról nem pihennek, azoknak minden perc egy újabb fúfang, egy újabb támadás kigondolására alkalmas, ha mi elhagyjuk az egyházat és annak közét, ne csodáljuk, ha az utókor az egyház aknaasói közé lesz kénytelen bennünket számítani.

Minden eszközt tel kell használnunk, a mit az alkotmányos jog a nyilvános élet terén kezünkbe ad — mondá Samassa. Mit értsünk belőle egyebet, mint biztatást, hogy politikailag is szervezkezdjünk. A mi pihenésünket nem fogják kimélttel megjutalmazni. Mulasztásaink keltezték ugyanis a vihart fejünk fölé.

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCZÁJA.

Halál a tükör előtt.

Egy francia orvos naplójából.

— Hiába is beszélsz, anyám, bármi történjék is, én elmegyek a bába, ha mindjárt meg is halok! Épen olyan jól tudod te is, mint én, hogy ott lesz X hadnagy is, ki már holnap új állomására utazik.

— De kedves Saroltám, miért is vagy olyan önféjű? Tudod, hogy milyen rosszul érezted magad egész héten s hogy F.... doktor azt mondta, hogy mi sem árt inkább egészségnek, mint az éjjelezés.

— Ah, balgaság, tulzás, anyám, semmi egyéb!

— De ha szépen kérlek, édes leányom, hogy legalább ez egyszer mondj le szándékodról és fogadj szót anyádnak! Nézd, milyen zivataros az éjszaka, hogy esik az eső és üvölt a szél. Meglásd, hogy meghülsz, ha elmegy. Maradj inkább itthon s töltsük el együtt az estét!

— Szívesen édes mamám, csak ma nem, hanem majd máskor. Okvetlenül el kell ma mennem a bába, ha mindjárt szekerem esik is!

Ezeknek és hasonló ellenvetéseknek végre is engedett az aggódo anya s távozott. Ismerte leánya makacsságát s belátta, hogy hiába beszél neki. A leány egyetlen gyermeke volt

özvegy édes anyjának s néhány héttel ezelőtt töltötte be huszonnegyedik évét a nélkül, hogy csak távolról is nyílt volna kilátása a férjhezmenetelre. Soha a világ nem látott önféjűbb, önmagával elteltőbb, nagyobb teremtést e lány nál. S bár anyjának anyagi viszonyait nem lehetett épen fényeseknek mondani, a leány mégis neki adta magát a legnagyobb fényűzésnek, cziczomázkodásnak, mindig a legújabb divat szerint öltözködött és a leggyakrabban a neveléssel határos, feltűnő tolettben sétálgatott az utcákon. Jóllehet minden, csak szép nem volt sem arca, sem termete — mert kissé ferde növesű volt — mégis erősen meg volt győződve, hogy nálánál szebb lény nem létezik s minden törekvése, főleg vegyes társaságban, oda irányult, hogy feltűnő, sokszor kellemetlenül érintő magaviseletével magára vonja a figyelmet.

Körülbelül tizenkét év óta voltam házi-orvosa. Feltűnő soványsága, halványasága arczsine májbetegségre engedtek következtetni. Utolsó látogatásom alkalmával erősen panaszkodott, hogy a melle fájt. Meggyőződtem, hogy a leány szivbajos. Különböző tünetek megfigyelése után végre is arra határoztam el magam, hogy az anyát figyelmeztetem azokra a veszélyekre, melyeknek a fiatal hölgy kiteszi magát a gyakori éjjelezés, táncolás és mulatozás által s hogy ily körülmények között a hirtelen halál sincs kizárva. Azonban az anya szeretetteljes intései és kérelmei egyaránt

hajtótörést szenvedtek a makacs természetű leány önféjűségén.

Este nyolcz óra volt, midőn a leány fenti szavaival hallgatásra birta édes anyját, s szobájába ment, hogy elkészüljön a bábra. Az uton még derekasan lefordta a szobaleányt, ki megfeledezett valami kis pipereczikk beszerzéséről, melyre neki még szüksége lett volna. Minthogy öltözködése, fésülködése stb. rendszeren nagyon is hosszú időt szokott igénybe venni, édes anyjának, ki ez idő alatt valami könyvből olvasott, fel sem tűnt, hogy már 9 óra is elmúlt a nélkül, hogy Sarolta megjelent volna. A zaj, melyet szobájában csapott az által, hogy egyik szekrénytől a másikhoz, onnan ismét az asztalhoz szaladt, az ajtó nyitása s becsapása félóra óta szünetelt. A jó asszony azt hitte, hogy leánya most a tükör előtt ül, hogy haját rendezze s arczát fesse.

— Vajjon miért öltözködik és piperézi magát épen ma oly kiváló gonddal — tépelődött az anya s félretéve a könyvet, gondolkodva nézte a kandalló tűzét.

— Valószínűleg azért, hogy ott van a bálon X hadnagy is. Ah! hiszen én is voltam egyszer fiatal, s Saroltának meg lehet bocsájtani. — A szél üvöltött kint s a hölgy önkénytelenül kapott a lapát után, hogy szemet tegyen a kandallóra. A midőn letette a lapátot féltized ütött a közeli templom toronyórája.

— Ej be sokáig készülődik ma az a leány — mondá ismét, az anya és hallgatózott.

Városatyai értekezlet.

Sohasem tulajdoníthatunk nagy fontosságot a városatyák értekezletének, mert az vagy korai vagy kései volt és ha véletlenül egyet-egyet alkalmas időben tartanak is meg, hiányzik az értekezleten az a higgadt komolyság, a minék jellemeznie kellene a közügyeket szolgáló férfiak működését. Könnyű labda módjára dobálják a szavakat, mert hisz értéküket, súlyukat már rég elvesztették s így nem csoda, ha a komoly kijelentések is a pusztába kiáltónak szavaiként hangzanak el. Nem parkodnak az ellentéteket elsimitani, a nézeteltéréseket egy közös mederbe szorítani, hanem kiki annak örül, ha valamami olyat talál ki, a mit még más el nem mondott s így nem is ütközhetünk meg azon, ha a város polgármestere gyengéd, talán gunyosolyival vágja oda az ellenszónoknak: „engem nem lehet sarokba szorítani s én nem ijedek meg senkitől sem!” Jó, hogy hozzá nem tette: legény legyen a talpán, a ki velem vagy ellenem felveszi a harcot. Annyi igaz, hogy *Havranék* József polgármester kitűnő debattőr s ha a közigazgatási harcászattal a felsőbb iskolákban külön tantárgy volna, a taktika leghivatottabb mestere ő lenne.

A fentieket igazolja a tegnap d. u. 3 órakor megtartott értekezlet, melyen *Havranék* József polgármester elnöke mellett mintegy ötven biz. tag volt jelen. A gazd. tanácsosi állás betöltése vagyis inkább a pályázók bemutatása volt az értekezlet célja. *Tóth* főjegyző felolvasta a kérvényeket, a melyek bizony elég tanulságosak. *Mohai* Lajos főszámvévőről szebb dicsőimnust aligha hallhattunk volna, mint a milyent felolvasott *Tóth* főjegyző — *Mohai* saját kezűleg irt kérvényéből. A polgármester rögtön meg is karakterizálta: pontos, kitűnő tisztviselő, a gazdasági tanácsosi állásra *technikailag* legnagyobb képességgel bír.

Gebhard Bódog pénztárnok hivatalos életében az előléptetési határjelzőket sorolja fel s joggal mondhatjuk, hogy Fortuna szekerén egyenesen ült s *Mohai* főszámvévővel együtt a

— Háromnegyed óra óta már nem hallok semmi neszt. Ez még is különös. — Csöngettet, mire belépett a szobaleány.

— Elment már a kisasszony? — kérdeztől.

— Nem — felelé ez — alig egy negyed-órája, hogy felvittem a nagyságának a fodortövisakat s akkor azt mondotta, hogy nem-sokára készen lesz. Új musselinruhája hogy, hogy nem, egy helyen kissé kiszakadt, a miért egészen magán kívül volt a boszankodástól.

— Menj fel, Annika, s nézz utána, hogy nincs-e valamire szüksége és mondd meg neki, hogy elmúlt már fél tíz.

A szobaleány felsietett az emeletre, hogy urnője parancsát teljesítse. Koczogott az ajtón egyszer, kétszer, háromszor is, de semmi felelet. Mély csend mindenfelé, csak a szél zörgette meg egyszer-egyszer hatalmasan a folyosó ablakait. Talán csak nem aludt el készülődsé közepette? Lehetetlen! Ismét kopogtatott, azonban hiába. Ez feltűnt a leányknak, felnyitotta az ajtót és belépett. „Ejnye, ejnye, kisasszonyom, — mondá Annika — nem éppen a legalázatosabb hangon, mi alatt a fiatal hölgy felé tartott, beh soká várakoztatja az embert, legalább öt perc óta mindig kopogtatok az ajtón. Azonban alig ért közelébe, egy hatalmas sikoltással visszatántorgott és megrémülve rohant ki a szobából, le a urnőjéhez. Szinte eszméletlenül, a fájdalomtól és ijedségtől sietett fel a mélyen sújtott anya a lépcsőkön. — Sarolta meg volt halva.

Nem laktam messze, s már néhány percz múlva a helyszínen voltam. Viharos, sötét márcziusi éjszaka volt. A kihalt utcák, az

szerecsene fiai. A polgármester itt sem maradt adós az atyai szeretettel, jellemes pontos embernek jelezvén őt, sőt kiemelte, hogy a leg-regebben a pályázók közül *Gebhard* szolgálja a törvényhatóságot.

Harmadiknak *Polczer* Péter rendőralkapitány kérvénye olvastatott fel. A kurucz-kapitány sorait lakonikus rövidség jellemzi, de van a kérvény mellett két szelet papiros, melyek sokkal többet érnek a köszönetet szavazó közgyűlési jegyzőkönyvi kivonatoknál. Ez a két szelet papír két tekintélyes okmány: a jog- és államtudományi államvizsgák letételét igazolják. Különben is *Polczer* Péter alkapitány élete nyitott könyv, ismeri mindenki. Erről a mellőzött tisztviselőről is volt szava a polgármesternek: tiszta jellemű, becsületes, szorgalmas hivatalnok, — kértem *indokolt*, megválasztása *méltányos*.

Csekő Lajos ügyvéd kérvénye derűltség mellett olvastatott fel.

Havranék polgármester befejezettnek hitte az értekezletet, de hát itt-ott még szó esett arról, hogy az értekezlet kései doleg már, de ha mégis megtartott, a kérvények ismertetésénél tovább kell menni. *Farkasdy*, *Szabady*, majd *Saára* biz. tagok ki akarták ugratni a nyulat a bokorból, szeretnék volna tudni, hogy a polgármester ki mellett foglal állást, irányt kértek, de — nem kaptak. A polgármester ez alkalommal ideális magaslatra emelkedett a választások felett, pedig 1896-ban egy értekezleten nagyon jelölgette a személyeket, most tiltja az ildomoság vagy talán a taktika. De felemlített *Havranék* polgármester egy nagyon sajnálatos tényrt, a midőn kimondta, hogy a szervezési szabályrendelet alkotásánál személyi szempontok voltak nérvadók s így történt, hogy a gazdasági tanácsosi hatáskörből nagy rész a mérnöki hivatal hatáskörébe utaltatott. Ez nagy baj, sőt tudva helytelenül cselekedni különösen nagy hiba. Így lett a mérnöki hivatal ellenőrző s végrehajtó hatalom is. Erre még visszatérünk.

A szívét senki sem vette oly őszintén az

ívölt szél és a szakadó eső folytonos csapkodása, azonkívül a váratlan szerencsétlenség, a mely miatt hivat, borzasztó kedélyhangulatba ejtett, a mely azonban a látvány által, melynek még tanuja kellett lennem, csak fokozódott, szinte irtózáttá lett bennem. A háza léptem s az anyát a segítségére jött szomszédoktól körülülve, ájultan találtam. Némi orvosi segélynyújtás után felsiettem az emeleten lévő halottas szobába. Iszonyu látvány tárult fel szemem előtt, mit soha nem fogok elfelejteni. A szobában egy ágy állott szép fehér függönyökkel. A szoba egyetlen ablaka előtt asztal volt, rajta nagy, mindenféle csipkével földiszitett tükör, köröskörül pedig szerte szét az asztalon minden féle szépitő szer s pipere, hajtűk, fésűk, skatulyák tégelyek, szalagok, kesztyűk stb. stb. Az asztal előtt zsölyeszék és ebben ült az imént még bába készülő kisasszony — holtan. Feje jobb kezén nyugodott, melyről az asztalra támaszkodott, bal keze pedig lecsüngött és tartotta a fodorító vasat. Mindkét kezét arany karperecz díszíté. Fehér, csipkével gazdagon díszített musselinruha volt rajta. Arca a tükör felé volt fordítva, a mely a már-már kialvó gyergyák sápadt világánál rémületes hűséggel tükrözöte vissza a vézna, kármin festékkel bemázolt arcot, a halálban leesett állat, s a szemeket, melyek jég hideg, borzasztó merev tekintettel bámultak a tükörbe. Az arcvonásokban az ember még most is észrevehető a hiúság és öntetszelgés visszatartó nyomait, melyeket a halál mindeneke eltöröl keze s tudott teljesen megszüntetni rajta. A haiottnak lágy, fénylő haja a legnagyobb gonddal volt gondörítve, a májfoltos halvány sárga nyak pedig többszörös fényes

ajkára, mint *Pénzes* Imre biz. tag. Kimondta nyíltan, bátran, a mit sokan leplezgettek, hogy *Polczer* Péter alkapitány 11 éve van a törvényhatóságnál, előléptetésben nem részesült, sőt kifejezetten mellőzték; derék, lelkiismeretes tisztviselő, előképzettsége a legnagyobb a pályázók között, sőt a mennyiben már hisz korától kezdve a gazdaságban mozgott, leginkább hiszi hivatottnak ezen állásra. A méltányosság is ezt kívánja.

Polczer Péter megválasztását a fenti körülmények eléggé indokoltá tesszik s mi ezt annál is inkább helyeseljük, mert a rőtisztviselők csere-berelését a közügyekre előnyösnek nem tartjuk; de meg ha a jogászbereket a törvényhatósági bizottság még a fogalmazói állásoknál is következetesen mellőzi, ma-holnap oda jutunk, hogy közigazgatásunk jogvégezt embert nem kap.

Adja Isten, hogy ne legyen igaza *Farkasdy* biz. tagnak, t. i. „hogy a pályázók már jo eleve személyesen vagy per mops megoldozták a biz. tagokat.” Vagy ha már az meg is történt, győzzön a méltányos és jogos igazság, mely bizonyára *Polczer* megválasztásával jutna érvényre.

UJDONSÁGOK.

— *Pásztorlevél. XIII.* Leo pápa Ó Szentségének körlevele alapján engedélyezett s bármely részén lakó kath. hívő által — 6 hónapi időtartamon belül — elnyerhető jubileumi bucsuban való részvétel módjait. *Károly* János káptalani helynök, nagyprépost utasítása szerint a székesfejérvári egyházmegyében holnap azaz *Bójt* I-ső vasárnapján adják a kath. hívők tudomására a lelkipásztorok. A lefolyt jubileumi sz. évben ugyanis csak azok nyerhettek teljes bucsut, — a kik Rómába zárandokolva az előirt utasítások szerint sz. gyónást és áldozást elvégezve Róma 4 főtemplomát 10-szer, a magyarok

gyöngyosorral körülülve. A halálban megmerevedett arc, a hogy a divat különféle cziccomájából és piperehalmaszából kísérletesen bele bámészkodott a tükörbe, az élet hiúságainak irtózatossá zatiraja volt. De tényleg iszonyatos egy kép volt ez. Szegény, szerencsétlen teremtet! utólrve a haláltól akkor, midőn legjavában készült arra, hogy a női hiúság és tetszelgés oltárán megheggoza sok erőltetésébe kerülő áldozata. Megérkezésem előtt legalább husz, harmincz perczel kellett már, hogy beállott legyen a halál, mert a test már majdnem teljesen hideg volt és megmerevedett. Későn volt minde orvosi segítség. Néhány asszony az ágyra emelte a tetemet és kinyújtották a halottat. Minő érzéketlenség! Minden ellenkezés és ellenállás nélkül teheték ezt és köthették fel leesett állapot ugyanazzal a selyemszalaggal, melyet a bálban öv gyanánt akart dereka körül viselni.

Midőn a holtestet felboncolták, kitűnt, hogy szívba vetett oly hirtelen véget életének. De valószínű az, hogy még esztendőig elélhetett volna, ha tanácsaimra hallgat és szegény édes anyja szavait megfogadja.

Több száz halottat láttam már, úgy a természetes halál csendes nyugalmanak kifejezésével, mint pedig az erőszakos halál a felismerhetetlenség eltorzító és iszonyodást keltő nyomaival az arcon: azonban soha nem láttam az emberi hiúság oly irtózatossá zatiráját, oly visszatartó, természetellenes és undort keltő látványt, mint a milyent nyujt egy *bábra felcsicsomázott holt test*.

Tarezius.

csak 2-szer meglátogatták s ott a pápa szándékára imádkoztak. A világ minden részéről 100 és 100 ezrek zarándokoltak Rómába s hitőkben megerősödve, a ker. erkölcsökben gyarapodva tértek vissza hazájokba. A pápa Ő Szentsege ezen nagy lelki haszonban való részesülésre, a jubileumi bucsunak az egész világra való kiterjesztésével módot akar nyújtani azoknak is, a kik bármely okból Rómába nem utazhattak. XIII. Leo pápának ezen legkegyesebb intézkedését, legmólyebb fűi hódolattal fogadva, a káptalani helynök urnak a jubileumi bucsu elnyerésére vonatkozó intézkedéseit a következőkben csoportosíthatjuk:

1. A székesfejérvári egyházmegyében a jubileumi bucsu elnyerhető február 24-től az év augusztus 23-ig.

2. Napjában 4-szer kell templomot látogatnunk 15 napon át, akár egymásután, akár megszakítva, úgy hogy az összes látogatás 60-at tegyen ki. A hol pl. 4 templom van, ott mind a négyet naponként egyszer, a hol csak 2 templom van, ott mindegyiket naponként 2-szer, a hol pedig csak 1 templom van, azt naponként 4-szer kell meglátogatni 15 napon át egyfolytában vagy megszakítva. Székesfejérvártól a székesegyház és még tetszésszerűen választható 3 templom látogatása van kitűzve. A templomlátogatások alkalmával a Szentséges Atyának fentebb említett szándékára 5 Miatyánk, 5 Üdvözlégy és 1 Hiszekegyet kell imádkozni. Türelmes gyónást kell végezni, a szent áldozáshoz járulni, azonban a kötelező husvét sz. gyónás és sz. áldozás a jubileumi bucsú elnyerésére nem fordítható. Ezen előírt összes ájtatossági gyakorlatok a bucsú elnyerésének szándékával végzendők. Azok is részesei lesznek ezen jubileumi bucsúnak, kik az előírt templomlátogatásokat megkezdik, de betegség miatt befejezni nem képesek, ha különben a többi feltételeknek megfelelnek.

3. A pápai levélben nyert felhatalmazás alapján, hogy a jubileumi bucsú elnyerésére minél több hívőnek mód nyújtassék, a káptalani helynök úr megengedi, hogy a 60 templomlátogatás három nyilvános körmenetben való részvétellel legyen pótolható; miért is elrendeli, hogy e célból minden plebániában a plebánia templomból más templomba vagy ennek hiányában kápolnába, sz. szobrokhoz vagy keresztelhez három körmenet tartassék, lehetőleg 3 vasár vagy ünneppon, lekipásztorok vezetésé alatt, vagy ha az anyae gyházból a főkegyházbá s viszont vezetnek körmenetet, úgy a három helyett elég, ha egy körmenet tartatik.

4. Székesfejérvártól mindkét plebánia papsága s hívei számára a 3 körmenet közül az első áldozó csütörtökön, a második a rá következő vasárnapon vagyis május 19-én, a harmadik pedig pünkösd ünnepe második napján fog a káptalan részvételével megtartani, úgy, hogy a körmenet a belvárosi plebanos ur vezetésé alatt reggel fél 8 órakor indul a székesegyházból a sz. Ferencz-rendiek s Ciszterciaták templomába és innen a felsővárosi plebánia templomba, hol sz. mise és sz. beszéd fog tartatni, melyeknek végeztével a körmenet a székesegyházba tér vissza.

5. Ha az előre kitűzött körmenetek kellemei idő miatt megtarthatók nem lennének, magában a templomban tartandó ájtatossággal helyettesíthetők.

6. Az egyházmegye területén levő női

kongregációk tagjai, valamint a tanuló ifjúság jubileumi bucsu nyeresét illetőleg külön intézkedés történt.

— **A néppárt a kultuszvitában.** A néppárt az országgyűlésen alig szerepel 20 képviselőjével, mégis mindenütt, a hol alkalma nyílik főemelni szavát a haza és a kereszténység védelmére. Major Ferencz dr., a néppártnak ezen agilis, szympatikus tagja csütörtökön ismét nagy beszédet mondott. Kemény kritika tárgyává tette a vallás- és közoktatásügyi miniszter akcióit, szintugy mint orvos, tehát szakember, okos és megfontolandó tanácsokkal szolgált. Tegnap Rakovszky István, az országgyűlés egyik legnagyobb tekintélyű tagja keltett vihart. A keresztény hazafiságot védelmezte a kozmopolita irány ellen. Szavai egész vihart keltek, Vlascics miniszter sietett, hogy szavaival föl ellensúlyozza. Zichy János gróf az egyetem keresztény jellegének szükségességét hangoztatta. Persze szavai nem érhetik el a kívánt hatást, mert ha a zsidókat és kálvinistákat megsértik, nálunk mindenki melléjük áll a türelmesség nevében, a katolikusok 900 éves multjuk után megelégedhetnek a kegyelemkenyér morzsáival.

— **Tudnivalók a nagyböjtre.** Károly János káptalani helynök, nagyprépost, XIII. Leo pápa Ő szentségétől nyert felhatalmazás alapján, a következőképen intézkedett: A nagyböjtben hétfőn, kedden és csütörtökön (nagycsütörtököt kivéve) szabad enni napjában egyszer húst, t. i. a főétkezésnél, tehát reggel és este nem szabad húst enni. A nagyböjt vasárnapjain minden étkezésnél szabad húst enni. Egész évben (nagy-pénteket kivéve) szabad zsírral főzni. Utasoknak, vásáron levőknek és a kik vendéglőből étkeznek, ha böjti edelhez könnyen nem juthatnak (a nagybét három utolsó napját s karácsony vigiliáját kivéve) szabad húst enniük.

— **Szent Antal kenyere.** A szabadkőművesek újabbán a jótévesre adták magukat. Heyles! Szép tölük! Bár minden pénz, a mi a kasszájukba befolyik, olyan célra fordítanak. Akkor aztán egy huron pendülnek, mert Krisztus urunk tanított bennünket arra, hogy a szegények könnyeit letöröljük. Csak hogy a szabadkőművesek a mikor jót cselekesznek, azzal az egész világot telekürtölik, minden lap tudja, hogy ők mi, kinek és hogyan tesznek. Egyébiránt ezt se bannánk. Utóvégre vannak hű emberek, a kik úgy szeretik csak a jótéves, ha nyomban elveszik az ő jutalmukat is, az emberek dícséretét. Mondjuk ezzel se törődnek. De az igazán nem szép és nem humánus eljárás tőlük, hogy azokat, a kik minden 10 fillérest nem dóbzóval nyomnak a koldus markába, hogy ők azokat nap-napután gyanúsítják. Pedig tesszünk ám mi jót eleget. Im Fejérvártól a Városi Árvaházban van egy kicsi kápolna. Felállították ott a Szt Antal perselyét s azok, a kiknek könyörgését a jó szent meghallgatta, azok ígéretük szerint bizonyos összeget tesznek a perselybe. Ebből a lassan összegyűlt pénz-ből hetenként 180 szegénynek látnak el a persely kezelői, a jó apácák. Kap a katolikus, a kálvinista, sőt a zsidó is. Tessék utána nézni. — A Városi Kórház kápolnában április 1-én állították fel a szent Antal perselyét. Azóta 206 korona és 34 fillér jött össze a szegények számára. Bizony oda nagyrészt szegény emberek mennek, a kik krajezáronként, fillérenként roják le halájukat szent Antalnak és mégis oly szép

összeg kerekedik össze. Van ilyen aztán számtalan, városunkban is, a megyében is. Tesszünk mi jót, de nem a világ kápráztatására, hanem Isten szeméi előtt.

— **Letört bimbó.** Élte virágában hagyta el szeretteit, gyenge volt a porhüvely, hogy nagy lelkét tovább viselje. Nem Kló jegyezte be nevét a történelem könyvébe, a szeretet biztosítja emlékét azon szűk körben, a melyben élt és működött. Fényes tehetsége, nemes önérzete, mély vallásossága s rokonszenves megjelenése kedvessé, becsültté tették baráti körben s az ismerősök előtt; s a perczre sem muló gyermeki, testvéri szeretet teszi nagygyá, felejthetlenné azt a vesztéséget, mely köztisztületnek örvendő polgártársunkat Szokolczay Lajos vendéglőt és kedves családját érte. Még két héttel ezelőtt a tudományok csarnokában művelte lelkét s keresztényi kötelességének eleget teendő meggyónt s magához vette az Ur testét. Az ártatlan lilium Istene oltárához lép s ugyanakkor megközelíti a halál szele s mert kedves volt a Magasságbelinek, hosszas szenvedés után magához szólította. Istenbe vetett bizalommal élte át a fájdalom óráit s Isten nevével ajakán adta át hófehér lelkét Alkotójának.

Nem hintett utjára a természet tarka virágokat, a szeretet szakította le, koszoruba fonta s gazdagon elhalmozta a szeretet virágaival a gyászterem fényes ravatalát, melynek koszorú-szalagjain a következő felolvashattuk:

Feledhetlen fiunknak—A szülők.
Felejthetetlen társunknak—Főgymnasium VI. oszt. tanulói.
Pistának—Béluska és Irénke.
Jó barátomnak—Osskó.
Pistikának—Pepi néni.
Pistának—Terka néni családja.
Pistának—Liszka néni.
Pistának—Tekál család.

Szinte nem tudjuk, a vesztésé nagyobb-e a ravatal körül megnyilatkozó szeretetnél, mely jótökony balzsamként érte a szülők fájdalmas szív sebéit. A középiskolák tanulói, a vendéglősök, kávéosok, de egyébként is a közélet harcossai egyaránt oda zarándokoltak az ifju halotthoz s lerótták a kegyelet adóját.

Délután fél három órakor a koporsószegzés kalapácsütéseitől visszhangzott a fekete posztóval bevont gyászszoba s nemsokára K. Horváth István plebanos papi segédlettel megjelent a koporsónál. Alig ért befejezést a Circumdedertunt me . . . gyászos dallama, midőn felhangzott a gimnáziumi ifjúság gyászenéke:

„Oh mi kínos, gyászos érzet,
Ravatalon látni téged . . . stb.“

Szem nem volt könnytelen, szív fájdalom nélkül, midőn az ének befejezte után megindult a néma gyászmenet beláthatlan hosszú tömege, melyben a gimnáziumi ifjúság s a vendéglősök, kávéosok, mészárosok testületileg vettek részt.

Harangok zugása között ért a gyászközönség a szent Háromságról nevezett hosszú temetőbe s midőn az egyház szolgálja beszentelte az új sirt, még egyszer körülvették a tanulóársak a koporsót s a „Békén nyugodjál csenges, hű sírban.“ kezdetű gyászenék szívfakasztó melódijá mellett bucsuztak el a kedves tanulóártól.

A család a haláleset alkalmából a következő gyászjelentést bocsájította ki:

Szakolcsay Lajos és neje szül. Stoits Róza egy a saját, mint Irénke és Béluska gyermekeik, valamint az összes rokonság nevében fájdalomtól megtört szívvel tudatják a felejtetlen jó fiu, kedves testvér és rokon, **Szakolcsay** István főgymnásiumi VI. oszt. tanulóinak f. hó 22-én reggel fél 4 óraker hosszasan szenvedés után, életének 17-ik évében történt gyászos elhunytát. A kedves halott hült teteme f. hó 23-án d. u. fél 3 óraker a róm. kath. vallás szertartása szerint fog Szarka-utca 1. számú gyászszobából a „Szent Háromság”-ról nevezett (hosszu) temetőben nyugalomra tétetni. Az engesztelő szent mise-áldozat a korán elhunyt lelküdvéért f. hó 25-én reggel fél 8 óraker, a zircz-csiszterci rendház templomában fog a Mindenhatónak bemutatattani. Székesfejérvár, 1901. február 22-én. Az örök világosság fényeskedjék neki!

— **Népkönyvtárosok megjutalmazása.** Mi, a kik a társadalmi életnek oly előrehaladott stadiumában mozgunk, a kik úgy szólván számtalan humanus intézményben, olvasó körökben, egyetekben találjuk meg társadalmi életünk biztosítékát, melyek nélkül az élet gyakori bajai mintegy megmérgeznék az együttélést, el nem tudjuk képzelni egy falusi, egy pusztai ember helyzetét, a ki — elmondhatjuk — kívül áll a társadalmon, legalább napi teendői mellett mentől kevesebbet élvez abból, a mit a kölcsönös segítség, az emberek összetartása nyújt. Nem szólnak itt a mesteremberekről, a kik tél idején a műhelyekben, tavasszal meg nyáron ismét másutt beszélik meg a haza ügyeit, hanem a falusi gazdaemberről, a ki az egy vasárnapi prédikáczió és egyetlen kalendáriumán kívül sehol sem kereshet, semmiben sem találhat szellemi szórakozást; míg végre a krajczáros sajtó hasábjaira nem kényszerül, mely ugyszólván a bünt ideálizálja, mely igazságossá teszi azt a közmondást hogy: „a betű öl.” A földmívelési miniszternek igen üdvös intézkedése volt tehát, midőn hasonló mételeyek elterjedésének utját vágva magas támogatásával a falusi embernek népkönyvtárakat állíttatott fel és elismerve az ily könyvtáraknak a körülményekhez képest nehéz kezelését elhatározta, hogy a községi népkönyvtárak legszorgalmasabb kezelői között egy 200 koronás, két 100 koronás és harmincz 50 koronás pályadíjat oszt ki jutalmazásul s felkérte a megyei törvényhatóságokat, hogy ez irányban itgyenek hozzá javaslatot. Megyénkben is vannak bizonyára ilyen jutalomra érdemes könyvtárkezelők, kik többször felolvasásokat is tartva kiválóan működtek a népkönyvtári intézmény 'népszerűsítése érdekében s így nem ok nélkül reméljük azok megjutalmazását.

— **A sár-szt-Miklósi kath. dalárda** folyó hó 17-én saját pénztára javára, tagjainak közreműködésével igen sikerült dal- és tánczesztélyt rendezett, mely tekintve a belépti-díj csekély voltát, mégis 98 koronát jövedelmezett az említett daleygesület pénztárának. A nagy számú hallgató közönség a legnagyobb megelégedéssel hallgatta végig az ügyesen összeválogatott darabokat, a melyek a táncmulatságokat megelőzőleg hangzottak el. Tapokban bőven kijutott a szereplőknek, a mit méltán megérdemeltek, mert lelkesedéssel adták elő jól betanult darabjaikat. A mulatság sikerét nagyban elősegítette a védnőkök jelenléte is, kik szintén igen jól érezték magukat. A tánc a reggeli órákig tartott. Felülfizetéseikkel a következők gyarapították a tiszta jövedelmet: Koldrovits Árpád, Kovács Béla, Seidl Kálmán 3 kor. 40 fill., Kostyelik Ferencz 2 kor., Müller Károly, Vasváry Emil, Benda László 1 kor. 40 fill., Nyers István, Hubka Sándor, Schrott Gusztáv, Gráczér József, Gráczér Józsefné 1 kor., Szopori Mihály, Kovács Gyula, Hericz János, Szauter József, B. Nagy József, Konecz István, Konecz Istvánné, Cseresznyák Tivadár, Major József, Major Józsefné 40 fill. Vény István, Hubser Béla 20 fill., Boldis István 10 fillérel, kiknek ez uton mond köszönetet a daleygesület.

— **Adakozás.** Szabó Ferenczné malom-utca 28. sz. alatti lakos részére szerkesztőségünkbe a következő adományok érkeztek: Szuborits Jenő kanonoktól 4 kor, özv. Szammer Imrénétől 2 kor, Komáromi Jánostól 1 kor. 20 fillér. Fekete Pálától 2 kor.

— **Köser statisztika.** A zsidóknak is vannak nehézményeik az új egyházpolitikai törvényekkel szemben. Felekezeti lapjaik szomoruan hozzák a hirt, hogy a múlt évben is százakra ment azoknak a száma, a kik ott hagyták a talmudot és a kereszttség szentségében részesültek. (Csak olyan átkozott szapora taj ne volna, hogy az ember azt látná már egyszer, hogy fogynak! Szerk.) Azonfelül sok a zsidók és keresztények között kötött házasságok száma, a minek ismét természetes következménye az, hogy a születendő gyermekek közül több lesz megkeresztelve, miat nem. (Hiszen örülnék neki, ha az ilyen felemás porontyokban volna köszönet. Szerk.) Hát még a kálvinistáknak! Azoknak fáj még csak igazán, hogy hivatalosan is sikra szálltak az egyházpolitikai törvényekért. Minden egyházi gyűléstikön már benne van a programban egy síránkozás, hogy: pusztulunk, veszünk! Denique is kitűnik, hogy az egyházpolitikai törvények ártnak a katolikusoknak, ártnak a ptestásnoknak és ártnak maguknak a zsidóknak is, a kiknek a kedvéért tulajdonképen az egész létesült. Hitéhez hű embernek, bármily vallásához tartozott legyen, nem kellett se testének, se lelkének. Hát kinek kellett? Azoknak, a kik Istennel, lélekkel, templommal mit se törődnek. A többiek meg, mikor látták, hogy mi katolikusok felajdultunk a fájó csapás sulya alatt, az nekik örömet okozott, csak annál inkább is forszírozták a dolgot. Fölgyújtották a saját háznakat, esakhogy mi, a szomszédok is veszedelembe kerülünk. Most aztán kórnsban jajgatnak, de arra mégis csak itt-ott gondol egyik-másik, hogy jó volna revidálni azokat a törvényeket, ha kérésak, reperáljuk ki őket. De hát ők még úgy gondolkodnak, hogy azok a törvények fájnak a katolikusoknak. Ha fájnak nekik, hát inkább ők is szenvedjenek, csak a felebaráti szeretet valahogy nyélbe ne ittéssék.

— **A szintársulat csödjé.** Halmai színigazgató valószínűleg deficzitell végzi a fejeérvári évadot. Most már csak az a gondja, hogy a deficzitet redukálja, ezért kéri a tuzoltóparancsnokságot, hogy a tuzoltó-örsemélyzet díját felére szállítsa le. Kevesbitteni az örseget nem lehet, leszállítani az amugy is gyenge díjazást bajos, így tehát alig teljesíthető az igazgató kérelme.

— **A mentők munkája.** A mentőkocsit két nap alatt hat esetben vették igénybe. Többek között tegnap az aggintéztől Tóth Istvánnét, mint közvesztélyes örültet a kórházba, Takács István napszámot pedig teljes ittas állapotban ugyancsak tegnap a Budai utról a városház dutfijába kellett szállítani. Itt kialudta magát s ma már folytatja a — pálinkaivást.

— **A vásár** az eddigi előjelekből ítélve nem ígérkezik népesnek, sem az eladók, sem a vevők nem jöttek eddig oly számban, hogy nagy forgalomra számítani lehetne; még legjobbnak ígérkezik lóvásárunk, ha ugyan a nagy lófelhajtás előjele lehet a jó vásárnak, mely az utóbbi időben városunkban már szinte ritkaság számba megy. Még Polczér Péter rendőralkapitány vendégei, a nálunk már megszokott zsebmetzők sem mutogatják magukat, vagy óvatóság vagy már ezek is ijedtek Fejérvártól.

— **Beltűt lámpaüvegek.** Valóban izléstelen, furesza gusztsa lehet annak az atyafinak, a ki tegnap este a Zöldfa-utca gázlámpái közül hetet azzal boszult meg, hogy a lámpaüvegeket keresztül lövöldözte. Valóban kívánatos volna, ha a rendőrség nyomozása eredményre vezetne, legalább az ilyen éretlen korra való gyermekcsinyért elvonná a megfelelő büntetést.

— **Különös mozgalom.** A vaáli főszolgabíró járás székhelye eddig Vaálban, a járásnak természetes középpontján minden küszégtől körülbelül egyenlő távolságra volt. Brachfeld urnak, Rosenfeld urnak, azonkívül Gyapay Pálnak és többeknek, a kiket a véletlen szeszélye szerencsételtet azzal, hogy Bicskén és környékén csinos birtokokkal rendelkeznek, kitalálták, hogy miért menjen Mohamed a hegyhez, mikor szerintünk a dolgok legtermészetesebb rendje az lenne, ha a hegy fárádná el Mohamedhez. Mozgalmat indítottak tehát arra nézve, hogy a járási székhely ezentul Bicskén legyen, mert ez rájuk nézve aránytalanul kényelmesebb volna. A ki a járás viszonyait a térképről ismeri, tudja, hogy Bicske a megye és járás szélén van, tul rajta csupán Mány községe található. Egyetlen elfogadható érvük az, hogy Bicske az újabb időben a vasuti összeköttetések rolytán előnyös helyzetbe jutott. Természetes, hogy a többi községek élénk tiltakozással fogadták e hirt. Egy küldöttség a minap Verebi Végh István földbirtokoshoz, megyei közéletünk ezen fárádhatlan munkásához fordult, hogy tekintélyének sulyával akadályozza meg a sérelmes terv keresztülvitelét. Végh István szivesen ígerte ezt meg, ámbár — mint mondá — ez ez idő szerint ez még tárgytalan, mert szóbeszédén kívül semmi sem történt ez irányban. Különben is annyira természetesnek tartja a régi állapot tuantartását, hogy azellenkezőtől már a józan ész követelményei miatt sem kell félni.

— **Szenvedélyes vadász.** Daczára a vadásztalomalomnak, még mindig akadnak olyan szenvedélyes vadászok, a kik a törvény tilalma ellenére puskával felfegyverkezve járnak a határban s a kedvező alkalmat nem szivesen szalasztják el. Ezek közé tartozik Tóth Sándor városházközi vendéglős is, a ki ázonban most az egyszereporal járt. Tegnap delután ugyanis Lencsés István és Hutvágner Mátyás mezőőrök tetten érték s ma feljelentették a hatóságnál. A feljelentés megtételét helyeseljük, de hogy a fegyvert el nem kobozták, ez már valóban nem helyes.

— **Új telefonelőfizető.** A posta- és távirtda hivatal felügyelőségétől vett értesítés szerint dr. Vermes Mihály ügyvéd a helybeli távbeszélő hálózat előfizetői közé 101. szám alatt felvétetett.

— **A marhaszállítók figyelmébe.** A földmívelési miniszter Székesfejérvár marharakodó állomáshoz szakértőkül Pauer István és Bogndó József törvényhatósági állami állatorvosokat, ezek akadályoztatása esetén helyettesül Takács Miksa járási állami állatorvost nevezte ki

— **Holnap este** az „Githon” kávéházban a honvédenek hangversenyt tart.

— **Sertésorbáncz.** Előszálláson a sertésorbáncz járványserüleg fellépett. A hatóság a szükséges óvintézkedéseket fogantatosította.

— **Kaszárnyából.** Hadnagy ur meglát egy közlegényt, a mint a konyhából egy nagy bödönt visz a kezében, benne valami kotyvalék gözölög. Főhadnagy ur rárivall a legényre, megállítja s minthogy semmit, különösen a konyhából jövő katonai menásit sohasem szokta felülvizsgálat nélkül tovább bocsátani, veszi a kanalat és belekóstol a párolgó lébe. Elfintorítja az orrát és irtozatos patáliát csinál, szidja az egész konyhaszemélyzetet, a mely a legényseget oly komisz lével traktálja. Mikor aztán a mérgeződés mindennemű skáláján végigtrillázott, oda vágja a katona szeme közé:

— Hát mit visz maga, hisz ez nem embernek való táplálék, hanem valóságos moslék.
— Jelentem alásan főhadnagy ur, igenis moslékot viszek, — felelte a katona.

— Az Erzsébet népkönyha javára a f. hó 16-án tartott jótékonycélu ifjusági táncostély — miként az elszámoló bizottságtól értesültünk — 569 kor. 69 fillért jövödelmezett.

— A vetés idejének közeledtével említés nélkül nem hagyhatjuk, — a mit különben régen tud mindenki, — hogy nincsen hazánkban özög, mely nagyobb bizalomnak örvend, mint Mauthner Ögön világhírű budapesti magkereskedése. Különösen megbízhatók gazdasági magvai, melyek közül impregnált takarmány répmagjai párjukat ritkítják, de kerti magvai is minden versenyen felül állanak. Nagyon csodálkozunk, ha akadna csak egyetlen hazai gazda, vagy kertész, aki külföldről hozatna magot, mikor — mint általánosan ismeretes — a Mauthner-féle magvak ép oly elterjedtek és közkedveltek külföldön, mint idehaza Magyarországon. Az idei 226 oldalra terjedő képesárjegyzékből, — melyet kívánatra ingyen és bérmentve küld — is látható, mennyire megérdemli a Mauthner Ödön czég a világhirnevet.

— Nyilvános elszámolás. A magyarországi rokkant- és nyugdíj egyesítéskesfejevári fiokja Varga István vendéglőjében f. hó 17-én jól sikerült táncmulatságot rendezett. Ez alkalommal felülfizetni szivesek voltak: Csipke János 2 kor., Bruszt Armin 1.60 fill. Schmölez László, Rózinger Ferencz, Csismadia Vendel, Rejha Károly, Czizel Kálmán, 1.40—1.40 fill. Lánckzy Istvánné, Dombrovszky János, Pölczér Péter, Bogár Gyula, Szegfü József, Ispaiés Ignác, Ispaiés István, Szigli Ferencz, Magyaródi Sándor, Piros István, Süttő Ferencz, Kauffman Simon, Berger N. Stern N. 1—1 kor., Ozvald Imre 60 fill. Perez Pepi 50 fill. Sáfer János, Turzó Antal, N. N. Sándi Jánosné, Barsch Ferencz, Vincze András, Klér N. Gróf Imre, Virág János, Pölcz Károly, Szokolyi István, Fehér Ödön, Stummer Károly, 40—40 fill. Laczó Jakab 20 fill. A felülfizetőknek, valamint a levelező lapot árusító kisasszonyoknak ez uton is köszönetet mond a rendezőség.

— Szerencsétlen lovaglás. Nemes alezredes és Böröndy százados lovászai, Ratalics Lajos és Erdélyi János honvédek f. hó 21-én délután sétalovaglásra vitték a háts paripákat s midőn visszatérőben d. u. 5 óra tájban a Kórház utcából a Zöldfa utcába befordultak, Erdélyi lova valamitől megijedt, ágaskodni kezdett s csakhamar levetette a hátáról lovát. E közben Ratalics lova is megbokrosodott s a következő perczben már Ratalics is a földön hevert. Mindkét katona bár nem veszélyes, de súlyos sérüléseket szenvedett. A csapatkórházba szállították.

— Az elveszett selyemkendő iránt. Beállít egy atyafi a kapitányságra és a következőket terjeszti elő:

— Elveszett az anyukomnak egy 15 frtot érő nyakba való selyemkendője. Bet özták-e azt kapitány uram?

— Mikor vezett el?

— Az időt már én biztosan meg nem mondom, de most a tavaszba lesz két esztendeje. Azér nem jelentettük, mer' azt hittük hogy megkerül.

— Ha az ilyen gazdátlan tárgynak egy év alatt nem jelentkezik a tulajdonosa, elérvezzük.

— Hát akkor az arát követelem, — véli a magyar — nem olyan jószág vó. az, amelyik enni kér.

— Garabonciás koldus. Verebi Takács György már egy alkalommal szülőfalujába tolonczoltatott, de — úgy látszik — városunk nagyon inyre való város, mert ujolag szerencsétlenül bennünket. Tegnap kaposi Zsigmond buzapiaczi „köpködő” kaszinójába ment teljes ittas állapotban. Italt nem kapott s ez annyira sértette az önézetét, hogy az ablakokat sorra beverte s emellett kezét több helyen bevagdalta. A rendőség vette pártfogásába.

Színház.

Febr. 21.

Az üstökös. Ezt a czimet adta Kerekes Mihály, a szintársulat egyik törekvő kardalosa saját szerkesztette bohózatának, melyet Kovács Sándor jutalomjátékául választott. Tulajdonképen valami kritika-félet kellene írunk e helyi újdonságról, azonban tudva, vagy legalább is remélve azt, hogy többet úgy sem fog színe kerülni, hajlandók vagyunk fátyolt vetni rá, s úgy tekinteni az egész dolgot, mint helyi érdekű alkalmatosságot, mit senkinek sem jut eszébe komolyan venni: igaz, hogy ez kevés vigasztalás volt a színházat zsúfolásig megtöltő publikumra nézve, mely megérdemelte volna, hogy valami érdemlegesebb dologgal mulattassák, de hát az ugy is előrelátható volt, hogy az „eredeti helyi szerzőtől eredő bohózat” nem szokott remekmü lenni. Ennyiben kárhoztatjuk is Kovács Sándor választását, mert azt az érdeklődést és elismerést, melyet a közönség irányában tanusított, legalább egy érdekes és élvezetes előadással kellett volna meghálálnia. Az igazság érdekében azonban meg kell jegyeznünk, hogy az „Üstökös” még sem volt annyira félszeg, mint várni lehetett, mert ha egyéb nem is, az meglátszott rajta, hogy szerzője bir némi kis színpadi rutinnal, sőt már talán irt is néhanapján valami szindarabfélét. De elég erről ennyi.

A jutalmazotról szólva Kovács Sándort a szintársulat legjobb tagjának tartjuk, ki nemcsak mindig saját személyiségét adja, hanem alakítani is tud egy komikum, mint a művészet terén is. Sajnáljuk, hogy jutalomjátéka alkalmával nem nyílt neki alkalma tehetségét kifejteni, de hát ismerjük őt már egyéb szerepekből, s volt alkalmunk már meggyőződni arról, hogy a közönség elismerését, — melyben bőven volt része mindig — teljesen megérdemelte.

Február 22.

„A két árva”, ezt a regényes, nálunk már többször előadott francia népszínművet játszották. Fóti Frida (Lujza) az árva, vak leány szerepében igen rokonszenves, természetes alakítást nyújtott és ugy az ő, mint Szelenyi Emilia (Frochard koldusnő), Szatmáry (ennek fia) és Tisztay (Roger inasa) játékát a közönség megérdemelt tetszésnyilvánításokkal kísérte. Lőrinczy Erzi természetesen beszédmod helyett ma ismét a már egy ideig abban hagyott modoros szereprecizitálását produkálta. Kovács S. a gonosz jellemű Jaques helyett egy kedélyesen rugdalódzó fickót ábrázolt, a kinek el nem hihetjük — bár mondja, — hogy családjában gyilkosok voltak és azt sem, hogy Jaques képes a testvérét leszarni. —h—d.

IRODALOM.

— Érdekes olcsó könyvek. Sirisaka Andor lapunk utján tudatja a t. olvasó közönséggel, hogy a saját szerkesztésében és kiadásában megjelent munkái közül az alábbi három művét — miután nyomdászával már teljesen leszámolt — fél árban küldi bérmentve. Munkái ezek: 1. „Magyar Kösmondások Könyve” (22 iv, 352 oldal) 4 kor helyett 2 kor. — 2. „A kösmondásokról” Tanulmány (4 iv, 84 oldal) egy kor. helyett 50 fillér. — 3. „Anyósok Könyve” Humorisztikus, szatirikus anyós-tárgy apróságok mulatságos és tanulságos gyűjteménye. Temédek képpel, száznanyi élöcczel. (12 iv, 192 ol-

dal) Füzve 2 kor. helyett 1 kor. Diszpéldány 4 kor. helyett 2 kor. — Megrendelési czim: Sirisaka Andor, Bogdása (Baranya-megyében).

— Az „Egyházi Közlöny” 8. száma a következő tartalommal jelent meg. Vezérczikk: Quo usque tandem . . .? — Egyházi értesítő. — Tárca: Abidarma, a hindu főpap. — Vaszari Kolos hercegeprimás. — Hétről-hétra. Királyi eskü. — Reczepezés, polgári házaság, új törvények. — Közömbösség. — Egy gimnázium szgyene. — Mi hóhérok. — Lelkipásztor. — Kérdések és feleletek. — Irodalom. — Személyi hírek. — Mementő. A megrendelések Budapest, VII., Szegényház-tér 8. szám alá a szerkesztőségbe küldendők. Előfizetési ára egy évre 10 korona.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

— N. B. Sz. fejevárv. Ad. 1.) Igaza van, egy szó tévedésből kimaradt, Fischer Colbrie Agostot a szombathelyi püspöki székre kandidálták. Így kellett volna lenni. Egyébb iránt, ha most már benne vagyunk ennek a kérdésnek fészegetésében, elárulhatjuk azt is, hogy a székesfejevári káptalan tagjai közül Károly János püspöki elnök és Szuboris Jenő kanonok mellett Krencz Ignác kanonok jelölése is komolyan szóban forgott. Képzelteti, mekkora lett volna az öröm, ha valóra válik. A mostani kilátások szerint Várossy Gyula lesz a fejevárvai püspök. Ad. 2.) Akár hiszi, akár nem, biz az a farkaskaland valóságilag igaz az utolsó szögig. Mi a történet hűsétől magától halottuk. Bevallja ő maga, hogy gyakran felriad edes álmából s ijedten tapogatja meg önmagát: én vagyok-e én, vagy már nem én vagyok én? Sokan mondják rája különösen a gyengéd nemből, hogy megenni való ember, de természetesen a farkasokat inkább megefojtának egy kanál vízbe, mintsem azt mondják nekik hogy kedves egészségükre. Pá!

— S. A. Zombor. Megkaptuk, köszönjük a lapot megindítottuk. Fogunk levélben is válaszolni, de egyelőre is nagyon kérjük, hogy inkább ragyogtassa mély humorát, vagy a gyengéd női érzelmeknek adjon írásában kifejezést. A bölcselkedés mindig nehéz téma, pláne az olvasóknak az.

Hirdetmény.

Nélai Rakáts Lajos hagyatékához tartozó, ugy Rakáts Lajosné tulajdonát képező ingatlanok: u. m. a rácztemető dülöben tekvő 642] öl területű, a rácztemető dülöben fekvő 594 □ öl területű, — a rácztemető dülöben tekvő 673 □ öl területű és végre a szedreskerti dülöben tekvő 1590 □ öl területű szőlővel beültetett ingatlanok, — és végre a Tobak-utca 9. sz. ház, udvar, kert és szőlő ingatlanok szabad kézből eladó.

A rácztemető és szedreskerti dülöbéli szőlők esetleg kisebb parcellákban is, — ha megfelelő ajánlatok tétetnek — eladatnak.

Az ingatlanok vételére vonatkozó ajánlatok folyó évi február hó 28-ig alulírott nál, vagy Almásy János és Galambos István uraknál beadhatók, kik is az eladás egyéb feltételeire szintén felvilágosítást fognak adni.

Kelt Székesfejevárott, 1901. február hó 17-én.

Dr. Saára Gyula,

ügyvéd,
mint özv. Rakáts Lajosné és az örökösök megbízottja.

